

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 26 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego lub zasady 1 ust. 1 lit. d) w związku z zasadą 3 ust. 2, 3 i 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Komisji (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;
- Naruszenie ogólnej zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasad pewności prawa i dobrej administracji (w tym obowiązku uzasadniania);
- Naruszenie art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2020 r. – Westfälische Drahtindustrie i in. / Komisja**(Sprawa T-275/20)**

(2020/C 247/32)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Westfälische Drahtindustrie GmbH (Hamm, Niemcy), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (Hamm) i Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Duys i N. Tkatchenko)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 2 marca 2020 r., którym zastępca dyrektora generalnego ds. budżetu Komisji wezwała pierwszą skarżącą do zapłaty na rzecz Komisji kwoty 12 236 931,69 EUR;
- i w następstwie tego stwierdzenie, że Komisja powinna zaliczyć płatności dokonane przez pierwszą skarżącą w okresie od 29 lipca 2011 r. do 16 czerwca 2015 r. w wysokości 16 400 000 EUR wraz z odsetkami wyrównawczymi od tej kwoty w wysokości ogółem 1 420 610 EUR, a więc w sumie kwotę 17 820 610 EUR, na poczet grzywny nałożonej przez Sąd w sprawie Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja (T-393/10, EU:T:2015:515) ze skutkiem na dzień 15 lipca 2015 r., i że tym samym grzywna ta poprzez zapłatę w dniu 17 października 2019 r. w wysokości 18 149 636,24 EUR została już całkowicie uregulowana; i
- zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz pierwszej skarżącej kwoty 1 633 085,17 EUR wraz z odsetkami wyrównawczymi od dnia 17 października 2019 r. oraz odsetkami za opóźnienie w wysokości średniej stopy procentowej stosowanej w rozpatrywanym okresie przez EBC do jego operacji refinansujących, powiększonej o 3,5 punktu procentowego od dnia 17 października 2019 r. do zwrotu w całości należnej kwoty;
- posiłkowo – zasądzenie od Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję Europejską, zapłaty na rzecz trzech skarżących odszkodowania w wysokości 12 236 931,69 EUR w postaci potrącenia z kwotą żadaną przez Komisję od pierwszej skarżącej pismem z dnia 2 marca 2020 r. w wysokości 12 236 931,36 EUR oraz zapłaty na rzecz pierwszej skarżącej kwoty nadpłaconej w wysokości 1 633 085,17 EUR wraz z odsetkami wyrównawczymi od dnia 17 października 2019 r. oraz odsetkami za opóźnienie w wysokości średniej stopy procentowej stosowanej w rozpatrywanym okresie przez EBC do jego operacji refinansujących, powiększonej o 3,5 punktu procentowego od dnia 17 października 2019 r. do zwrotu w całości należnej kwoty;

— w każdym wypadku obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 ust. 1 TFUE z powodu (utrzymującego się) niedostatecznego usunięcia skutków w kontekście kasacyjnego skutku nieważnej grzywny z powodu nieuwzględnienia zakresu stwierdzenia nieważności orzeczonego przez Sąd w odniesieniu do (uchylonej z mocą wsteczną) nieważnej grzywny. Sąd ani nie utrzymał w mocy, ani nie zatwierdził nieważnej grzywny, lecz zasądził od skarżących zapłatę nowej i niezależnej grzywny sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 266 ust. 1 TFUE oraz art. 99 ust. 4 i art. 98 ust. 4 akapit pierwszy lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r.⁽¹⁾ z powodu nieprawidłowego przyjęcia odsetek za opóźnienie od dnia 4 stycznia 2011 r., ponieważ Komisja wbrew swojemu obowiązkowi nie zalicza na rzecz skarżących płatności pierwszej skarżącej, które zajęła bez podstawy prawnej (*ex tunc*) do czasu ogłoszenia wyroku z dnia 15 lipca 2015 r., ani powstałych od tej zapłaty odsetek wyrównawczych na poczet nowo ogłoszonej grzywny sądowej ze skutkiem od dnia 15 lipca 2015 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący zakazu podwójnego karania poprzez (faktyczne) podwyższenie grzywny sądowej, ponieważ Komisja żąda od skarżących bez podstawy prawnej z mocą wsteczną od dnia 4 stycznia 2011 r. zapłaty odsetek za opóźnienie.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 266 ust. 1 TFUE i art. 99 ust. 4 lit. b) rozporządzenia 2018/1046 z powodu nieprawidłowego obliczenia dopuszczalnej maksymalnie wysokości odsetek za opóźnienie należnych od dnia 15 października 2015 r.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 266 ust. 1 TFUE z powodu naruszenia zasad dobrej administracji i reguł prawidłowego zarządzania, ponieważ Komisja żąda od skarżących bez podstawy prawnej płatności (dodatkowej) przekraczającej grzywnę sądową (plus odsetki za opóźnienie).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2020 r – Crevier / EUIPO (Dezodoryzator powietrza)

(Sprawa T-276/20)

(2020/C 247/33)

Język postępowania: angielski

Strona

Strona skarżąca: Jeffrey Scott Crevier (Fort Lauderdale, Floryda, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: M. Kime, Barrister)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny wzór: Zgłoszenie nr 5 652 872

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2020 r. w sprawie R 2396/2019-3